

PRAKTICKÉ
POUČENÍ
O SV. PŘIJÍMÁNÍ

Pro mládež napsal

MSGRE

LOUIS GASTON DE SÉGUR

9 3 5

—
VYDALY ŠKOLSKÉ SESTRY O. S. F.

Praha-Vinohrady, Korunní 4

PRAKTICKÉ POUČENÍ
O SV. PŘIJÍMÁNÍ

PRAKTICKÉ POUČENÍ
O SV. PŘIJÍMÁNÍ

PRO MLÁDEŽ NAPSAL

MSGRE LOUIS GASTON DE SÉGUR

1935

VYDALY ŠKOLSKÉ SESTRY O. S. F.

Praha-Vinohrady, Korunní 4

Nihil obstat.

Dr. Josephus Beran, censor.

Imprimatur.

Dr. Theophilus Opatrný, Vicarius generalis.

Pragae die 26. Octobris 1934.

N. E. 13582.

I. JEŽÍŠ V EUCHARISTII.

Poslyš, mé dítě, co ti povím. Řeknu ti něco o zjevení boží lásky k tobě, o záruce tvého spasení, o tajemství tvého štěstí.

Ježíš Kristus jest Bůh, učiněný člověkem, čili pravý Bůh a pravý člověk, věčný Syn boží i časný Syn Mariin. Přišel k lidem, aby byl jejich Pánem a jejich Spasitelem, aby dal věčný a zázračný život všem, kdo věří v něho.

Poněvadž nás tento Ježíš převroucně miluje, chce až do konce věků ustavičně přebývat s námi. Chce býti jako dobrý Otec ustavičně u svých dětí, chce jak dobrý Vojevůdce ustavičně bojovati v čele svých vojinů. Nejsvětější Svátost oltářní jest div, ve kterém uskutečňuje Ježíš takřka nejnemožnější přání svého milujícího srdce.

Eucharistie — toť Ježíš, člověk přijatý Bohem v jednotu božské osoby, přítomný

a zahalený v posvěcené Hostii pod způsoby chleba.

Když kněz při mši sv. *posvětil* tvůrčím slovem chléb a víno, t. j. když je proměnil v tělo a krev Pána našeho Ježíše Krista, malá bílá Hostie, zdající se chlebem, není již chlebem. Má pouze podobu chleba a vlastnosti chleba. Jinak se stala všemohoucností boží pravým živým tělem Ježíše Krista. Eucharistie jest božské dítě v jesličkách, mladý dělník nazaretský, prorok hlásající blahou zvěst, ukřižovaný a pohřbený Král židovský, vzkříšený a na nebe vstupující Kristus. Syn boží a Syn člověka spočívá po konsekraci v ruce kněze a svým převelikým ponížením zjevuje všem křesťanům svou nesmírnou lásku.

Kdyby nebyl přicházející k nám ukryl svou velebnost, chvěli bychom se v jeho přítomnosti a nikdy bychom se neodvážili přiblížit se k němu. Ale v nepatrné způsobě chleba jest ještě menší a slabší

než byl v jesličkách. Není tu andělů, není tu hvězdy, není tu králů. Kristova svátostná skrytost — toť právě žhavost jeho touhy, nesmírnost jeho dobroty, hloubka jeho milosrdenství a vynález jeho něhy. Kdo by nemiloval Ježíše, jenž z neukojitelné lásky k nám chce býti pokrmem našeho srdce?

Obřad, jímž k nám přichází Ježíš v Eucharistii, jest *mše svatá*. Pouze kněží mohou sloužiti mši svatou, neboť jedině oni obdrželi ve svátosti svěcení božskou moc činiti to, co činil Pán při poslední večeři, totiž světiti chléb a víno, proměňovati je v Tělo a Krev Kristovu, a rozdávatí Tělo Kristovo věřícím. Kněžím udělena takto větší moc než andělům. Zde na zemi nevyrovná se nikdo knězi mocí a vznešeností, poněvadž nic není tak mocného a vznešeného jako Eucharistie a odpouštění hříchů.

Při proměnění nesestupuje Ježíš do posvátné Hostie viditelně. Svátost oltářní je tedy skutečně *tajemství víry*, ona velká

pravda, v níž třeba věřit bez vidění a bez chápání. Proto též Pán, dříve než ji zvěstoval apoštolům, výslovně žádal dokonalé víry a úplného podrobení rozumu, říká: „*Amen, amen pravím vám, kdo věří ve mne, má život věčný... Já jsem chléb života... Já jsem chléb živý, jenž s nebe sestoupil... Chléb, který já dám, tělo mé jest, které dám za život světa...*“ — Tedy Eucharistie je tajemství víry, tajemství nevystihlé, kterému se máme kořit a klanět, ač nechápeme jeho možnost, ani nevidíme jeho skutečnost.

Nevidíme a přece víme, že je to On. Odkud to víme? Řekl to sám. Pravda, která nemůže lhát: „*Tělo mé právě jest pokrm a krev má právě jest nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm... Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v den poslední... Vezměte a jezte: toto jest tělo mé... Pijte z toho všichni, neboť toto jest krev má Nového*

Zákona“. Jaká to jasná, zřejmá a nevyvratná slova boží! Běda tomu, kdo by jim odpíral víry! Běda tomu, kdo by jim vytýkal nemožnosti! Byl by již předem odsouzen, poněvadž by nevěřil jednorozenému a všemohoucímu Synu božímu.

Ty však, milé dítě, „*nebuď nevěřící, nýbrž věřící!*“! Vejdeš-li do kostela a budeš tam přítomen mši svaté, vzpomeň si, že dlíš u nohou Ježíše, který k tobě volá: *Blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili!*“ Pokoř se i ty jako sv. Tomáš svému Pánu, jenž se v tajemství své lásky ukrývá tvým očím, a rci z hloubi srdce: „*Pán můj a Bůh můj!*“

Ježíš je skutečně a pravdivě přítomen ve Svátosti Oltářní; Hostie po proměnění není chléb, nýbrž živé Tělo boží!

2. SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ.

Přistoupiti ke stolu Páně znamená přijmouti ústy a srdcem Ježíše Krista ve svaté Hostii. Svaté přijímání jest *nejvznešenější, nejkrásnější a nejbožštější právo, jaké zde na zemi člověk má.* Tato svatá hostina znamená, že přijímáme ve své tělo a ve svou duši Syna božího, a s ním i Otce a Ducha svatého, celou nejsvětější a nerozdílnou Trojici, Boha jediného, všemohoucího a věčného. Přijímati tělo Kristovo znamená živiti se Bohem.

Svatým křtem a milostí boží jest Ježíš, bydlící v tvém srdci, tvým životem, základem tvého lepšího života.

Svatou Eucharistií přichází Ježíš, aby tento život udržoval a rozmnožoval, aby plnil tvou duši svým požehnáním a dával jí sílu k boji proti zlu. Ježíš je tedy udělením své první posvěcující milosti *tvým životem, svými eucharistickými příchody tvým chlebem života.*

Přijímati Tělo Páně znamená živiti svou duši. Jako si tělo zachovává pokrmem životní svěžest, tak se i duše musí neustále ohlížeti po pokrmu. Jako pro tělo a jeho růst, tak jest i pro duši pokrm nevyhnutelně potřebná věc.

Dítě, které by nejedlo, brzy by zemřelo. A dítě, které by jedlo málo, bylo by mdlé, hubené, slabé a bledé. Též lidé, kteří se vzdalují stolu Páně, záhy klesají v hřích a odlučují se čím dál tím více od Ježíše Krista. A ti, kdož jen zřídka přijímají, jsou slabí v dobrém, vlažní v modlitbě a vrtkaví ve víře.

Svaté přijímání jest pokrmem naší drahé duše, její silou, čilostí a krásou, jejím zdravím, blahem a bohatstvím. Svatý křest nám dává život, svaté přijímání jej zachovává a sílí. Musíme přijímati Tělo Páně, aby nás nezachvátila duchovní smrt. Musíme je přijímati ustavičně, má-li Ježíš „*žůstávati v nás a my v něm.*“

3. PŘÍPRAVA NA SV. PŘIJÍMÁNÍ.

Neběží pouze o to, abychom Krista Pána přijímali; záleží nejvíce na tom, abychom jej přijímali dobře. Kdyby nám ohlásil svou návštěvu svatý Otec, jak pečlivě bychom se připravili na jeho přivítání! Jak bychom stavěli slavobrány, čistili a zdobili průčelí domu, nádvoří, schody i vnitřek obydlí. A ve sv. přijímání přichází k nám někdo mnohem vznešenější než je papež, totiž sám Ježíš Kristus, jehož papež jest pouhým náměstkem a sluhou! S jakou pečlivostí musíme mu tedy připravovati příbytek svého srdce!

Příprava jest vzdálená a blízká, obojí však jest velmi potřebná.

Vzdálená příprava záleží v tom, že své svědomí hledíme očistiti od všelikých hříchů. Malé hříchy znešvařují duši také, podobně jako i malé skvrny zohyzdují oděv a působí nepříjemně na pozorovatele. Du-

še přijímajícího musí býti úplně čistá. *Oškliviti si tedy hřích* — toť první podmínka dobré přípravy na svaté přijímání.

Musíme se hledět polepšovat ze svých chyb, zvláště takových, které bývají příčinou spousty jiných hříchů. Patří mezi ně lehkomyšlnost, těkavost, lenivost, nedbalost, svéhlavost, neposlušnost, nedůtklivost, zlomyslnost, sobeckost, marnivost. Chceme-li se Kristu Pánu zalíbiti, musíme vyhostiti, ba násilně vyhnati a vyrvati všechny takové, třebaš malé neřesti ze svého srdce. Víím, že je to práce celého života, že zlo znovu a znovu roste a bují jako plevel. Víím, že je nemožno se zcela a dokonale polepšit ze všeho. Ale víím též, že přičiníme-li se a budeme-li si trochu dávat pozor, že se zbavíme velikého množství nedostatků. Vždycky máme vytrhávati býlí, jakmile se ukáže, a vždycky můžeme milovat dokonalost a usilovati žádostivě o to, bychom byli méně nedokonalí. *Toužit*

ku předu a mít statečnou vůli, toť druhý stupeň přípravy na příchod Krále! Potom máme vyzdobit své srdce myšlenkami na vzácného hosta. Máme se modlit, více modlit a lépe modlit. Máme si totiž častěji s vroucí láskou *vzpomenout* na dobrotivého Pána Ježíše, abychom svědomitěji plnili své drobné povinnosti, abychom si všimli hrozícího nebezpečí, a abychom se očišťovali od svých drobných poklesků. Ach, s jakou radostí a toužebností přichází Pán Ježíš do duše takto připravené!

4. PŘÍPRAVA BLÍZKÁ.

Blízkou přípravou na sv. přijímání jest především *dobrá zpověď*. Dobrá zpověď je ta, která je srdečná, upřímná, věrná, a ne, jak se až příliš často stává, zpověď odbývaná, bez přípravy, bez lítosti, bez vážného předsevzetí.

Kdyby tvého svědomí netížil žádný hřích, mohl bys ovšem přistoupiti ke stolu Páně bez zpovědi. Neboť kdo jest čist, ten se nemusí mýti. Můžeš-li však, bude přece lépe a pro tebe s prospěchem, půjdeš-li a poprosíš-li zpovědníka o rozhodnutí, o dobrou radu a o požehnání.

Večer před sv. přijímáním ulehej na lůžko se zbožnou myslí. Zvláště pros nejsvětější Pannu, aby ti požehnala a sama tě připravila na příchod svého Syna. Při probuzení hled' si hned vzpomenout na Pána Ježíše, který již na tebe čeká a volá na tě ze svatostánku. „Hle, Ježíš jest již na blízku! Pospěšme a vyjděme vstříc Kristu Pánu!“, připomíná nám naše matka, svatá Církev.

Při oblékání a ve chvílích, jež předcházejí mši svatou, zachovej podle možnosti mlčení nebo aspoň mysl sebranou, a v hloubi svého srdce rozmlouvej s Pánem Ježíšem. Vše čiň tiše a prostě, a nelámej si

hlavy hledáním krásných myšlenek, ze kterých Pán Bůh nic nemá. Zde jako všude jinde modlitby nejprostší jsou nejlepší. „Ježíši, smiluj se nade mnou! — Ježíši, miluji tě z celého srdce! — Pane, ty miluješ mne a já tebe! — Ježíši, Bože, moje lásko!“ — Takové a podobné kratičké povzdechy jsou pravé modlitby nejen pro děti, nýbrž i pro dospělé. Žádát Bůh především pokory a prostoty, víry, důvěry a lásky.

Když přijde čas oběti mše svaté, hled jí zbožně obcovat. Modli se při ní ony krásné mešní modlitby, které Duch Svatý diktoval svaté Církvi a z nichž některé pocházejí přímo od svatých apoštolů. Můžeš též čísti a rozjímati něco z třetí neb čtvrté knihy o „*Následování Krista Pána*“, nebo se modliti růženec s tím vědomím, že Ježíš růžencových tajemství je totožný s tím, jehož chceš přijmout. Při tom můžeš prosit za lepší poznání své ubohosti, za očiš-

tění od hříchů, za polepšení života, za rozmnožení lásky a za setrvání v dobrém. Můžeš též procházet a rozjímat ony krátké přípravné akty, které nazýváme „*zbožnými úkony před sv. přijímáním*“ a jež najdeme v každé dobré modlitební knížce. Uvádím zde několik takových stručných a prostých modliteb, které se hled modliti více srdcem a rozumem nežli ústy.

KLANĚNÍ.

„Ježíši, ukrytý ve svaté Hostii, tys můj Bůh, jediný, pravý a živý, jemuž se klanějí andělé a před nímž i já padám v pokoře na kolena. Svou všemohoucností zachováš zemi, která mne nosí, nebe, které mne osvětluje, život, který jsi mi dal z pouhé štědrosti. Tys jediný Pán, jemuž má sloužit veškeré tvorstvo. Tebe uvidím jednou tváří v tvář a budu tě na věky s rozkoší požívat.

Klaním se tobě a kořím se ti v tvé přesvaté přítomnosti. Nehoden pozdvihnouti k tobě svých očí, chci přece přistoupiti k tvému stolu. Ježíši, můj Bože, nejsem hoden, abys ke mně přišel, ale toliko rci slovo, a uzdravena bude duše má!“

LÍTOST.

„Sladký a milosrdný Ježíši, slituj se nade mnou! Jsem sice ještě dítě, ale již jsem mnoho a též těžce hřešil! Klečím před tebou jako klečela kdysi svatá Maří Magdalena, jako klečelo tolik těžce nemocných na duchu i na těle. Řekni i mně, jako jsi říkal jednomu každému z nich: „Odpouštějí se tobě hříchové tvoji. Jdi v pokoji a nehřeš více!“

Můj Bože, jak jsi ty dobrotivý a jak já jsem zlý! Všecko jsi mi odpustil a vždycky mi znova odpouštíš! Proto více než kdy

jindy ošklivím si nyní všechny hříchy, které jsem spáchal proti tobě za svého života! S pomocí tvou, s onou silou a odhodlaností, kterou dává přijetí tvého Těla, chci ti od nynějška zachovati věrnost, chci zanechat zlych návyků a vyhýbati se zlým příležitostem. Nikdy již nechci zarmoutiti tvého něžně milujícího Srdce!“

LÁSKA.

„Můj Pane Ježíši Kriste, ty mne zveš k svému stolu, volaje s božskou něhou: „*Dítě, buď dobré myslí! Já jsem to! Neboj se!*“

Přicházím tedy, zapomínaje na velebnost tvé slávy, abych viděl jediné líbeznost tvé lásky. Přicházím k tobě, poněvadž mne miluješ. Otvírám ti své srdce, poněvadž toužíš v něm bydlet, v něm planout, v něm kralovat. Chceš je naplnit svým pokojem, svou radostí, svou čistotou, svou spravedl-

ností. Přicházím k tobě, poněvadž tě miluji a poněvadž tě chci milovat více než dosud.

Nejsvětější Panna Maria, tvoje i moje Matka, přivádí mne v této chvíli k tvému stolu. Pro ni, můj dobrý Spasiteli, rač požehnat i mně, který si jdu pro tebe. Rač roznítiti ve mně svou lásku a učiň, abych ti byl vždy více podoben ve všech ctnostech!“

Tyto modlitby vyjadřují přibližně city, které má zbožné dítě vzbudit ve svém srdci, když se připravuje na přijetí Těla Páně.

5. PŘIJÍMÁNÍ A DÍKŮČINĚNÍ.

Mé drahé dítě, jak veliká a vznešená jest chvíle sv. přijímání! Slavnější může býti jenom ona hodina, v níž navždy a pro celou věčnost vejdeš v. požívání svého Bo-

ha. Bude to též svaté přijímání, ovšem věčné, rajske, vítězné, jehož pozemské přijímání jest závdavkem, předchutí, náznakem a sladkým počátkem.

Proto když přijde chvíle sv. přijímání, odlož modlitební knížku a růženec, a jdi k oltáři sebraně, skromně, prostě, se zrakem sklopeným, mysle výhradně na Boha. On, jenž mešká jako Bůh v tvém srdci, sám si tě připravil a sám tě vede k oltáři. Hle, již jest před tebou, již sestupuje s oltáře, jest nesen knězem, jak byl kdysi nesen svou nejdražší Matkou. „Ach, Ježíši, pojd, jsem všecek tvůj!.. Miluji tě z celého srdce!.. Nejsem hoden, abys dlel u mne, ale ty mne miluješ a proto zapomínáš na mou bídu... O Maria, děkuj Ježíši za mne!“

S těmito city poklekni a očekávej svého Boha. Vezmi patěnu nebo bílou roušku, rozestři ji mezi otevřenými dlaněmi pod obličejem tak, aby částěčky Hostie, které

se snad udrobí, padly na patěnu nebo na roušku. Drž hlavu zpříma a klidně, oči měj sklopené, a tak se klaněj svému Bohu. Když kněz dojde až k tobě, zdvihni hlavu, pootevři ústa — ne příliš mnoho, ani příliš málo — polož jazyk na rty a nech jej tak, až ti naň kněz položí svatou Hostii. Chovej se při tom klidně a pokojně, a všechny úzkostlivé a nepokojné myšlenky ať zůstanou daleko od tebe!

Po přijetí Těla Páně počkej, až ti svatá Hostie na jazyku poněkud zvlhne, a potom ji klidně polkni. Neznepokojuj se a nespěchej! Tiše se vracej na své místo, ruce měj sepjaté, oči sklopené! Dal-li ti kněz náhodou dvě svaté Hostie neb přilepila-li se ti částička z ní na ponebí nebo na zuby, nebuď bezradný a ustrašený jako bývají některé děti. Není to žádný hřích, ani žádná zvláštní nehoda. Trochu trpělivosti, a částička se sama odlepí. Ale nesmíš se prstem dotýkati svaté Hostie; to ti není dovoleno.

Když se vrátíš na své místo, zůstaň nějaký čas klečet v hluboké pohříženosti u svého Spasitele. Milé dítě, jak jsi v této chvíli velké, ba skoro božské! Máš ve své duši a ve svém těle Pána andělů a archandělů! Tvé tělo jest živou ciboří Ježíše Krista. Král nebes vkládá do tebe záruku slavného vzkříšení a budoucí nesmrtelnosti. Tvá duše jest plna jasu, a jest tak proniknuta Ježíšem Kristem, jako bavlna napaštěná drahocenným olejem, jenž vydává rozkošnou vůni. Jsi s Ježíšem tak těsně spojen, že kus jeho nepochopitelné slávy a blaženosti přechází na tebe.

Již dříve svatým křtem, ale zvláště nyní svatou Eucharistií stáváš se druhým Ježíšem. Jsi s ním a v něm synem božím, jsi živým svatostánkem Otce, Syna i Ducha svatého! . . . Ach, jak tě miluje nejsv. Panna! Jsi vpravdě jejím synem, druhým Ježíšem!

Po sv. přijímání zůstaň nějaký čas klečet nepohnutě, s očima zavřenýma, pono-

řen v Bohu! Koř se mu v hlubokém mlčení, takřka beze slov. Sebranost ta jest nezbytně potřebná, a čím déle trvá, tím více prospívá. Jest to tvá pravá modlitba, tvé pravé díkůčinění, lepší než sebe zbožnější četba, než všecky odříkávané modlitby cizí.

Můžeš-li, zůstaň po celé díkůčinění klečet. Takto se můžeme mnohem lépe modlit, a pak — třeba odvykati přílišné choulostivosti ve službě Boží. Musíme si vypěstiti katolická kolena právě tak jako katolická srdce. V zemích, kde panuje živá víra, klečívají věřící po celou mši svatou, a nikdo z toho neumírá ani nestůně.

Jsi-li však unaven, posaď se a pokračuj ve svém díkůčinění. Dostaví-li se roztržitosti, můžeš s prospěchem vzít knihu a modliti se z ní, abys tak upoutal svého ducha.

I tu je možno se modliti různým způsobem; každý je výborný, napomáhá-li duši, aby zůstala spojena s předobrotivým Mistrem a Pánem.

Jako při přípravě můžeš i nyní čísti a rozjímati některá místa z „*Následování Krista Pána*“, na něž při otevření knihy padne tvůj zrak. Též se můžeš modlit chvalozpěv Panny Marie „*Magnificat*“ nebo chvalozpěv *Te Deum*, nebo jiné krásné a jímavé církevní modlitby. Umíš-li latinsky, modli se je latinsky, latina jest církevní jazyk, velmi krásný a velmi zbožný. Jest vždycky dobře, umíme-li nazpaměť tyto velebné a hluboce katolické modlitby, a užíváme-li jich často ve své rozmluvě s Pánem Bohem. Totéž platí o některých žalmech, jako na př. *Miserere, De profundis, Laudate pueri, Quam dilecta*. Žalmy jsou překrásné křesťanské modlitby, protože je složil Duch svatý pro obojí Zákon. Ale třeba se je modliti zbožně, zvolna a s pochopením smyslu jednotlivých vět.

Při díkůčinění možno s prospěchem užítí také růžence, vzbuzujeme-li při něm hlavní čtyři úkony křesťanské zbožnosti:

klanění, děkování, vzývání a usmiřování. Jak je snadno a milo spojovati se v svatých citech s nejsv. Pannou a klaněti se s ní Bohu, jenž je v našem srdci! Skrze ni děkujeme, skrze ni prosíme, skrze ni milujeme, skrze ni usmiřujeme hněv Soudcův a plačme nad svými i cizími hříchy.

Díkůčinění má trvati aspoň čtvrt hodiny, a třeba je vždy ukončiti pevným předsevzetím, praktickým a přesným.

Připojujeme zde několik modliteb, jichž možno užítí jako díkůčinění po sv. přijímání.

POKLONA.

Klaním se tobě, nejdobrotivější a nejsvětější Bože, přítomný v mém těle i v mé duši. Hle, tu jsem, proniknut celou tvou podstatou. Jsem přivtělen k tobě, jsem tvým živým svatostánkem. Ve spojení s Marií Pannou a andělem strážným kla-

ním se tobě a vzdávám ti povinnou úctu a čest.

Ježíši, rozmnož mou víru a dej mi pocítiti vždy více, že ty jsi všechno a já nic. Nebyl jsem hoden tě přijmouti, a přece jsi ke mně přišel. Nejsm hoden, abys u mne zůstal, ale přece zůstaneš u mne, zůstanu-li ti věren. Zůstaneš u mne, můj Králi a můj Živote, ne sice v mém těle, nýbrž v mé duši, poněvadž jsi řekl: „*Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm.*“ Hle, stal jsem se nositelem Boha, učiněn jsem nositelem Krista!

DÍK.

Můj dobrotivý Pane, děkuji ti z celého srdce, žes ráčil sestoupiti ke mně ubohému. Ale zda ti mohu důstojně poděkovati za tak velikou milost? Teprve v ráji bude mé díkůvzdání plné a dokonalé. Jak dobře mi

bude v nebi, až budu moci ustavičně u tebe prodlévat! Nyní mohu pouze mlčením vyjádřiti vděčnost svého srdce. Spočívaje na hrudi tvého sv. člověčenství jako sv. Jan při poslední večeři, chválím tě a umlkám v tvé milované přítomnosti.

SMÍRNÁ LÁSKA.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, které jsi přítomno nyní v mém srdci, rač mne proniknouti svým božským ohněm! Ty jsi zdroj a výheň lásky; z tohoto zřídla chci čerpati nadšení, statečnost, obětavost, žhavou oddanost k tobě.

Dobrotivý Ježíši, který ve mně žiješ, Ježíši, má lásko, Ježíši, má krásu, miluji tě z celé duše, z celého srdce a ze všech sil. Miluji tě nade všechno, a za nic na světě tě již nechci urazit. Ode dneška budu tichý a pokorný, čistý a zbožný, trpělivý a vytr-

valý, abys mohl zůstatí navždy v mém srdci, a já tě mohl těšiti za nevděk tolika milionů hříšníků.

PROSBA A PŘEDSEVZETÍ.

Naplň mne svým Duchem nebeského poznání, drahý Ježíši! Naplň můj rozum svým světlem, a dej mi živou a hlubokou víru!

Rozlij v mém srdci svého Ducha lásky, ó Pane! Abych s tebou a jako ty miloval všechno, co miluješ: vše, co jest dobré, co jest čisté, co jest láskyhodné, a abych s tebou a jako ty si ošklivil všechno, co je zlé a co se ti nelíbí.

Naplň svým Duchem síly mou vůli, svým Duchem svatosti mé mohutnosti, svou čistotou a nevinností mé tělo a mé smysly, abych se zvolna přeměnil v tebe, a nežil již já, nýbrž abys ty žil ve mně!

Konče toto díkůčinění obnovuji v tvé přítomnosti všechna svá předsevzetí. Od nynějška se budu modlit s větší uctivostí, zbožností a sebraností. Často za dne si připomenu, že prodléváš v mém srdci. Budu bdíti nad svými náklonnostmi, zvláště nad svou . . . Vyhnu se špatným druhům a budu si hledět čistoty, tichosti a poslušnosti, zvláště v té a v té příležitosti . . . Chci zmužile plnit všechny své drobné povinnosti . . .

Neposkvrněná Panno Maria, obětuji ti toto svaté přijímání i tato svá předsevzetí, svou duši i své tělo.

Po díkůčinění nezapomeň se pomodlit také za sv. Otce, za biskupy a kněze, a za všechny potřeby svaté Církve. Za misionáře, za pronásledované křestany, za obrácení nevěřících, hříšníků a ubohých kacířů. Za blaho a spásu svých rodičů, dobrodinců, učitelů i svých malých přátel. Za osoby, které se doporučily tvým mod-

litbám, a za věrné duše v očistci. Učiníš dobře, získáš-li za ně plnomocný odpustek, kterým sv. Otec Pius IX. obdařil tuto modlitbu:

„Ejhle, ó dobrý a nejsladší Ježíši, před tváří tvou na kolena padám a prosím tě a zapřisahám, rač srdci mému vštípiti živou víru, naději a lásku, opravdovou lítost nad mými hříchy, i pevnou vůli se z nich polepšiti, když s hlubokou zkroušeností patřím na patero tvých svatých ran, a srdcem bolestně dojatým uvažuji, co o tobě, dobrý Ježíši, zvěstoval již prorok David řka: *„Zbodli ruce mé i nohy mé, sčetli všechny kosti mé.“* Amen.“

Tuto modlitbu třeba se modliti kleče před obrazem Ukřižovaného. K získání plnomocných odpustků musíme však k ní připojiti ještě modlitbu na úmysl svatého

Otce, alespoň i Otčenáš, i Zdrávas a i Sláva Otci.

Kdykoli přijímáme, můžeme vždycky získati tyto plnomocné odpustky, a to buď pro sebe, nebo pro některou duši v očistci.

6. ÚČINKY SVATÉHO PŘIJÍMÁNÍ.

Hlavním a všeobecným účinkem sv. přijímání jest těsné spojení s Kristem Pánem, naším vzorem a naším největším pomocníkem. Čím více následujeme v myšlení a konání tohoto božského příkladu, tím více těžíme z milostí svatého přijímání, a tím více se na nás osvědčují slova Páně o chlebě života.

Dobré přijímání nečiní nás ovšem bezhříšnými. Ale budí v nás touhu po dokonalosti a sílí v nás lásku k dobru a oškli-
vost ke zlému. Dobré přijímání rozmno-
žuje a oživuje naši víru, povznáší nás

k věcem nebeským a odlučuje od věcí pozemských. Dává nám pochopení lásky boží a pravé zbožnosti, učí nás prakticky, co to jest milovati Ježíše a býti jím milován. Dobré přijímání usnadňuje modlitbu, která nás spojuje s Bohem a která jest takřka prodloužením svatého přijímání.

Přijímání rozmnožuje milost posvěcující a usnadňuje následování hrdinného Spasitele. Pomáhá nám cvičiti se v pokání, učí, jak máme býti tiší a pokorní srdcem, sílí nás v pokušení, zvláště v pokušení proti čistotě, budí odpor ke všemu, co je neslušné, nečisté a nepoctivé. Čistota jest ovocem sv. přijímání, duše nevinné najdou v něm zrcadlo, oporu a odměnu.

Rozjímej o tom, mé dítě, učenlivě; jen v této škole Ježíšově naučíš se pravému životu křesťanskému. Naplň se Ježíšem, abys byl druhým Ježíšem, druhým dítkem božím a Mariiným!

7. HORLIVÉ PŘIJÍMÁNÍ.

Sv. přijímání není proto horlivé, že jsme při něm dojati snad až k slzám. Slzy a city něžné zbožnosti nejsou údělem všech a nezávisejí na naší vůli. Není sice pochyby, že jsou velmi drahocenné, užitečné, žádoucí a útěchyplné, ale zbožnost v nich nezáleží. Horlivost jest především ve vůli, která je naše a nám zcela podrobena.

Sladkosti duchovní a citelné útěchy jsou cosi podobného jako mazání na chléb. Snad bys bez něho ani chleba nejedl, a přece tě živí chléb a nikoli mazání. Mazání jest pouhým prostředkem k dodání chuti. Má tě přiměti, abys jedl chléb, který živí a sílí. Podobně se to má se slzami a s něžnými city při modlitbě a při přijímání svátostí. City ony jsou duchovní pomazánkou, jíž nás Bůh vábí ke své službě a jíž nám usnadňuje poněkud přísnou křesťanskou povinnost.

Udělí-li ti tedy božský Příklad při svatém přijímání drobet této vzácné duchovní pomazánky, poděkuj mu za ni, těš se jí a užij jí. Ale nedomyšlej se proto nikterak, že jsi svatý neb vrchovatě zbožný. Spíše naopak. Věz, že jsi ubohé dítě, které ještě nemá síly ani rozumu, aby se spokojilo suchým chlebem. Zachází-li proto s tebou Bůh jako s dospělým, a neudílí-li ti žádných *zvláštních zbožných citů*, zůstaň klidným a nenaříkej. Řekni Pánu Ježíši, že jsi všecek jeho a on tvůj, a že nepotřebuješ nic jiného než jeho. Či není obtížný a pokárání hodný člověk, kterému Bůh nepostačí?

Uvaž ostatně, zda si zasluhujeme útechy a zvláštní milosti od Pána Boha? Nepřekážíme mu denně svou roztržitostí a nedbalostí v modlitbě a ve zbožných cvičeních? Zaslouhuje snad dítě mlsné, lenivé a nedbalé, aby mu matka dávala samá cukrátky a samé pamlsky??

Pravá horlivost — pravím ještě jednou — jest ve vůli. Tvé svaté přijímání bude vždy horlivé, připravíš-li se na ně s živou věrou a s velkou pečlivostí. Budeš-li se zbožně a sebraně modlit před sv. přijímáním, při něm a po něm. Budeš-li odcházeti od stolu Páně s pevným předsevzetím, že budeš žíti jako pravý a celý křesťan. — Neudělí-li ti Bůh přes to všecko svých útěch, tím lépe. Uměj se, je-li třeba, bez nich obejítí! U stolu Páně hledáme Boha útěchy, a nikoli na prvním místě útěchy boží.

8. VLAŽNÉ PŘIJÍMÁNÍ.

Vlažnost jest nedbalost v duchovním životě čili ve službě boží. Vlažný jest, kdo se nedbale modlí, kdo se zpovídá lehkomyslně, kdo se blíží k stolu Páně bez přípravy anebo bez sebranosti. Jako vlažná

voda nutká člověka k dávení, právě tak se oškliví Kristu Pánu vlažnost duchovní.

Vlažnost pochází obyčejně z nedostatku živé víry, z dobrovolných malých hříšných návyků a z příliš nezkrocené náklonnosti k zábavám. Často však bývá její příčinou nedosti častá nebo nedosti pravidelná přijímání svátostí.

Zpytuj se proto, drahé dítě, není-li tvé sv. přijímání někdy vlažné. Připravuješ se na ně? Nejsi líné k díkůčinění? A po sv. přijímání nezapomínáš na ně příliš rychle?

Netáži se, jak umíš těžit ze sv. přijímání. Velmi často nedovedeme zjistit dobrých účinků přijímání, podobně jako nevidíme vždy dobrých účinků pokrmu tělesného. A přece jídlo dodává tělu síly a udržuje život. Jenom jím rosteme a sílíme, ač toho nevidíme, protože vše se děje nepozorovaně a pod povrchem. Právě tak je to i s modlitbou a s přijímáním. Bez nich bychom klesli brzy do smrtelného hříchu,

pozbyli bychom milosti i křesťanského ducha. Že však necítíme zřetelně tohoto spasitelného vlivu, domníváme se často neprávem, že nám sv. přijímání neprospívá, že jest vlažné a neužitečné, zatím co jest pouze nedokonalé a nepřináší užitku stonásobného.

Rozlišujme *nedokonalost* a *vlažnost*! Zde na zemi není nic dokonalého, a naše přijímání není dokonalejší než ostatní naše činy. Jest však proto vlažné? Nikoli; jest naopak dobré a velmi prospěšné, přistupujeme-li k Bohu s upřímnou vůlí. Ano, naše přijímání jest tím lepší a tím méně nedokonalé, čím pevnější, čím účinnější a čím rozhodnější jest naše dobrá vůle.

Přijímání vlažné a nedbalé jest velmi nebezpečné. U větším však nebezpečí se octne ten, kdo se příliš dlouho vzdaluje stolu Páně. Mnozí z obavy před vlažným přijímáním přijímají velmi zřídka. Zkušenost učí, že právě v tom vězí ďábelská lest.

Zlý nepřítel nás chce stůj co stůj vzdáliti od Krista, od jeho živné a sílící nejsvětější svátosti. Varuj se vlažnosti, mé dítě. Věř však, že jediné styk s Ježíšem může zapudit vlažnost, podobně jako se vlažná voda stává horkou ve styku s ohněm. Čím více by ses vzdaloval Ježíše Krista, tím více bys byl vlažný, chladný a lhostejný!

9. PŘIJÍMÁNÍ NEHODNÉ.

At tě Bůh uchrání tak velikého neštěstí, jako jest nehodné, svatokrádežné přijímání. Náležit ono k největším hříchům, jimiž se křesťan může provinit, a o mnohém z těch, kdo přijali Krista Pána do srdce zločinného, platí slova: „*Lépe by mu bylo, aby se byl nenarodil člověk ten.*“

Přijímání jest nehodné čili svatokrádežné, přijímáme-li Tělo Páně ve stavu smrtelného hříchu. Svatokrádeže ve vlastním

slova smyslu není se ovšem možno dopustiti *nevědomky*.

Nejsem-li ve stavu smrtelného hříchu, sv. přijímání může býti více méně vlažné nebo nedokonalé, ale nikdy není svatokrádeží. Svatokrádež jest zneuctění svatých věcí. A poněvadž ze všech svatých věcí jest Tělo Ježíše Krista věcí nejsvětější, je zneuctění svaté Eucharistie nehodným přijímáním největší svatokrádeží, jaká je možná.

Není pochyby, že velikým hříchem jest vzdalovati se Ježíše Krista a svatých svátostí. Ale tento hřích není tak veliký jako svatokrádežné přijímání, jímž se dopouštíme na Ježíši Kristu zrady a urážíme ho přímo a bezprostředně.

Aby ses uchránil svatokrádeže, máš po ruce prostředek velmi prostý: vyznej se vždycky ve zpovědi ze všech svých hříchů a měj nad nimi upřímnou lítost dříve než obdržíš rozhřešení. Pak se nemusíš

nikdy obávati nehodného přijímání. Jsi-li náchylný k úzkostem neb jsi-li v pochybnosti o stavu svého svědomí, svěř se se vši prostotou svému duchovnímu otci. Když to učiníš, ničeho nezmenšuje ani nezvětšuje, nedej se pak ničím znepokojit a pohrdni úkladem zlého ducha, který tě chce připravit o pokoj srdce. Vrtochy zmínané duše vždy se domnívají, že snad nehodně přijímají Tělo Páně, podobně jako bázlivé děti všude vidí strašidla, zloděje nebo vlky.

Přijímání by bylo také svatokrádežné, kdybychom před ním od půlnoci nebyli naprosto lačni. Jedinou výjimkou od tohoto pravidla byl by případ, kdybys při vyplachování úst spolkl nedopatřením kapku vody. Jistý hoch měl tak veliký strach, aby mu po čištění zubů nezůstala v ústech nějaká krůpěj vody, že plival po celou půlhodinu do umyvadla, aby dostal všecko z úst. Nebuď tak pošetile úzkostlivý a vy-

pláchni si před sv. přijímáním dobře ústa, jak žádá již sama úcta k velebné Svátosti.

Hleď, drahé dítě, žítí tak, aby ses nikdy nemusil obávat, že klesneš v propast svatokrádeže. Byl-lis však přece tak nešťasten, věz, že kající zpověď, upřímná, rozhodná a plná důvěry, může všecko napravit v jediném okamžiku!

10. ČASTÉ PŘIJÍMÁNÍ.

Přijímej, mé dítě, co nejčastěji dobrotivého Pána Ježíše, a nezapomeň nikdy, že se častým sv. přijímáním naučíš záhy býti dobrým křesťanem.

Zbožnost se zakládá výhradně na víře; *chceš-li míti a si zachovati víru živou, hlubokou a praktickou, přijímej zbožně a často Eucharistii!* Ježíš, původce a dovršitel naší víry, přináší sám z nebe tento božský dar všem, kdo s ním často vcházejí ve spojení.

Bez častého přijímání Těla božího víra zvolna slábne a chladne, až posléze zemdlená a vysílená usíná a hasne v hloubi svědomí.

Chceš si zachovati nevinnost? Snad si jí už pozbylo, ubožátko, a toužíš jí opět nabýti a pro budoucnost si ji zachovati. Přijímej zbožně a často! Svaté přijímání jest nejmocnější oporou čistoty a nevinnosti. Spojuje-li božský Spasitel často své přecisté Tělo s tvým tělem ubohým a ke hříchu náchylným, utiší bouři rostoucích vášní, dá nadlidskou sílu k vítězství nad pokušeními, a jeho líbezná a očišťující láska probudí v tvém srdci vždy větší odpor ke hříchu, vždy větší zálibu v čistotě. Můj život míjí v poučování a zpovídání dívek a jinochů; nuže, věř mi, že by si většina z nich nemohla zachovati čistotu bez častého a pravidelného sv. přijímání. Tímto svatým návykem však se snadno uchrání zlého, a nemusí pak podstupovati tak hroz-

né a nebezpečné vnitřní boje. Ach, jak by naše dobré, ostražitě a pečlivé matky více pobádaly své děti k přijímání svátostí, kdyby znaly tak jako my, zpovědníci, hlubinu jejich svědomí a slabost jejich srdcí! Bohužel, často pod záminkou, že chtějí zabrániti malým nezbednostem v přijímání svaté Eucharistie, zbavují své děti jediného prostředku, který by zabezpečil jejich čistotu. Zde jako v mnoha jiných případech jest domnělé „lepší“ nepřítelem dobrého. *Pán nežádá na dítěti více, než co mu dítě může dát.* Počítá s nedokonalou dětskou soustředěností a s jakousi dětskou těkavostí.

Chceš se dobře modlit? Chceš se naučiti tomuto skvělému umění, které je takřka jedinou a hlavní podmínkou spásy? Chceš Boha čistě a vroucně milovat? Chceš zůstatí vždycky hodným křesťanem a zachovati si v duši život Ježíše Krista, život božský a věčný? Chceš zkrátka, mé drahé

dítě, svou duši bezpečně spasit a zname-
nitě posvětit? Přijímej často, přijímej pra-
videlně velebnou Svátost! V tom je zahr-
nuto všecko, neboť svaté přijímání — toť
sám Ježíš Kristus, Cesta, Spása a Život!

Ježíš Kristus jest jediný zdroj života křes-
tanského, zdroj svatosti, modlitby, poká-
ní, pokory a tichosti. Jest božský pramen
bezúhonné čistoty, bratrské lásky, svaté
trpělivosti, dokonalé poslušnosti; zdroj lás-
ky k Bohu, lásky k Marii, lásky k Církvi,
slovem všeho, co jest dobré, vznešené,
krásné, pravdivé a silné. Ježíš Kristus —
toť Eucharistie. Kdokoli se odloučí od Eu-
charistie, odloučí se od Ježíše Krista. A
praktická láska k nejsv. Svátosti není nic
jiného než praktická láska k Bohu.

Kromě nehodného přijímání není pro
křesťana nic tak osudného a škodlivého
jako zanedbávání sv. přijímání. Ze sta dě-
tí, které pozbývají milosti Boží, ze sta ji-
nochů, které unáší vír světa a proud ne-

pravostí, jistě jich mohlo býti devadesát devět snadno a lehce spaseno, kdyby byli měli odvahu přistupovati často a pravidelně ke stolu Páně.

Vždy spojuji tato dvě slova: *často* a *pravidelně*, neboť jedno bez druhého nestačí. Přijímej často, ale pravidelně. Přijímej pravidelně, ale často. Pravidelnost jest síla dobrých zvyků; bez ní se nevypěstí žádná povaha, neutvrdí se žádné svědomí v dobrém.

Mé dítě, z lásky k Bohu a ke své duši neposlouchej těch, kteří tě usilují odvrátit od častého přijímání. Snad mají dobrý úmysl — nechci o tom pochybovat —, ale jest jisto, že se ujímají — proti Ježíšovi a proti tobě — zájmů pekelných. Netuší, jakého zla a nerozumu se dopouštějí, a zvláště jakému nesmírnému dobru stojí v cestě.

Říkají přímo opak toho; co říkali svatí a čemu učí i svatá Církev. Zvláště mluví

proti tomu, co řekl a čeho si žádal sv. Otec Pius X., který vroucně miloval dítky a vřele si přál, aby často přijímaly Syna božího.

Můžeš-li drahé dítě, choď každou neděli a každý svátek ke stolu Páně! Doporučím ti důtklivě tento krásný obyčej, ovšem jsi-li rozhodnut žíti jako pravý křesťan, varovati se hříchu z celého srdce a plniti všecky povinnosti svého věku a stavu.

Nemůžeš-li přijímati každodenně, hled se aspoň týdně spojit s Pánem Ježíšem. Jest to věc výborná pro mladistvá srdce, jež mohou jen málo času věnovati modlitbě a jejichž náboženské vědomosti nejsou ještě dosti pevné.

Nemůžeš-li však jinak, přijímej Tělo Páně aspoň každý měsíc! Měsíční přijímání jest zavedeno ve všech dobrých ústavách vychovávacích, a kde toho není, je to znát na lidech i na způsobech ústavu. Řid se ostatně přesně radou svého zpovědníka

a buď jist, že ti milerád dovolí i každodenní svaté přijímání, uvidí-li, že jsi dobře připraven, abys mohl těžiti z tak posvátného a tak milostiplného úkonu.

Co se týče častějšího přijímání, konaného na př. každou neděli a každý čtvrtek, třeba říci, že jest to obyčej nadmíru chvalitebný a účinný, že však žádá velmi věrného spolupůsobení s milostí boží. Poněvadž mládež jest obyčejně lehkovážná, budou dítky, kterým jest dovoleno takto častěji přijímati, asi výjimkou uprostřed velikého množství jiných. A přece znám mnohé, zvláště v malých seminářích, kterým velmi prospívá tento ryze katolický zvyk. Znam i některé jiné děti mimo seminář, které přijímají denně neb ob den, a to velmi dychtivě, svatě a nábožně.

Opakuji, drahé dítě: Neutíkej před Kristem! Pánem! Neříkej: „Jsem příliš mlád, později to půjde lépe.“ Zde se nesmíme ohlížeti na věk. Rozhoduje jedině přípra-

va srdce. Dítě jedenáctileté nebo dvanáctileté, které miluje Pána Boha, může právě tak často přijímati jako dospělá osoba. Ano, zbožné a dobré dítě může přijímati Tělo Páně s větším užitkem než člověk starší, ale méně připravený. Duše nemají věku a nepočítají léta. Pán Ježíš přichází hlavně do duše, a duše to jest, po níž touží jeho božská láska. Podobně jako s věkem jest to i s časem. V otázce svatého přijímání nezáleží na čase. Na čem jediné záleží, to je svědomitá příprava srdce. Kdo přijímá *hodně*, nikdy nepřijímá *příliš často*; kdo přijímá *nehodně*, přijímá *vždycky příliš často*, i kdyby přijímal jen jednou do roka nebo jednou v životě. Proto si nezvykej řídití svá přijímání časem a věkem. Řid' se jen návodem kněze, který tě zná, jak se samo sebou rozumí. Řid' se svými city k Bohu, svou dobrou vůlí v jeho službě, zvláštními potřebami svého nitra a konečně svou láskou, kterou jsi přitahován k Eu-

charistii. To jest pravé a obecně platné pravidlo svatého přijímání pro každého křesťana jakéhokoli věku.

Spasitel sám si bere na starost výchovu svých nejdražších mladých duší. Vždy více připodobňuje sobě tu milou mládež, jež mu obětuje prvotiny svého života. Učí je zbožnosti, modlitbě, čínorodé křesťanské práci, dává jí zálibu v božských věcech a touhu po vznešených podnicích; důvěrný styk s ní jest mu náhradou za lhostejnost a chlad tolika jiných dětí.

Čím se kdo častěji s věrností blíží k Bohu, tím více milosti dostává od něho, aby se uchránil nákazy hříchu, aby žil svatě a aby setrval v milosti boží. Proto jest tak prospěšno již v dětství přijímati často Tělo Páně. Víím že se tím dítě zavazuje k veliké ctnosti. Ale což není *právě ctnost* to největší, oč musí člověk stát? Buď jist, že je to téměř vždycky zbabělost, jež nejvíce překáží častějšímu sv. přijímání. Nechceme

se namáhat, nechceme dávat na sebe pozor, nechceme se dobře modlit a dobře zpovídat, a poněvadž se nechceme pro Boha trochu zapírat, odsuzujeme se sami k živoření, ke lhostejnosti a k nedbalosti, a tak malomocně a nezadržitelně upadáme v osidla, která nám klade nepřítel.

Každodenně vídám děti, hochy i dívky různého stavu, kteří díky častému přijímání žijí v obdivuhodné nevinności a po dlouhá léta se nedopouštějí žádné těžké chyby. Klesnou-li z křehkosti nebo z nedostatku pozornosti, ihned povstávají, a v jejich nadšeném a upřímném srdci nezůstává po hříchu ani stopy. Čiň jak oni, mé drahé dítě, a pros naléhavě svého duchovního otce, aby ti dovolil často, podle možnosti denně přistupovat k Pánu, který volá v Evangelii: „*Nechte maličkých přijíti ke mně a nebraňte jim!*“

II. VYTRVALOST PO PRVNÍM SVATÉM PŘIJÍMÁNÍ.

Na první sv. přijímání se obyčejně každý připraví velmi pečlivě, a právem. Neboť první sv. přijímání jest drahocennou zárukou spásy a milosti pro celou další budoucnost. Ale jsou děti, které se domnívají, že prvním svatým přijímáním končí veškerá náboženská povinnost. Právě naopak; prvním sv. přijímáním všechno se teprv *začíná*. Začíná se pravý křesťanský život, život opravdový a vážný, život oddanosti k Bohu a pouti k Bohu. Předcházející doba byla na to téměř jen přípravou. Čím dospělejší je člověk, tím větší má míti účast na svátostech a životě Církve.

První sv. přijímání jest první příčkou, prvním stupněm onoho svatého žebříku, jenž zemi spojuje s nebem a po němž vystupujeme až k Bohu do ráje. S této první příčky musíme vystoupiti na druhou, na

třetí, až konečně na poslední. Ustati nesmíme, dokud nevystoupíme nahoru k Pánu. Od prvního sv. přijímání kráčeš tedy ustavičně vpřed, a každé nové přijímání buď novým stupněm, kterým se blížíš k svému Králi. Nezastavuj se a necouvej! Bázeň odlož, měj velikou důvěru v Boha! Sloužíš přelaskavému Panovníku; Ježíš tě miluje více než ty sám se můžeš milovati. Jestliže On tě miluje, co by ses bál! *Nevšijmej si příliš svých malých béd, svých každodenních nedokonalostí a slabostí.* Od té chvíle, kdy jich nemiluješ, nezáleží na nich mnoho. Hledíš-li se z nich upřímně polepšit, vždy tě každá sv. zpověď, každé sv. přijímání učiní lepším.

Přijde-li na tě pokušení, vrhni se místo uvažování v náruč Spasitelovu, modlitbou a svatým přijímáním. On to jest, jenž pomáhá a těší v souženích. Ach, jak nešťastny jsou děti, které nemilují Pána Ježíše a zanedbávají svaté přijímání! Ježíš čeká na

ně v svátosti něžné lásky, vztahuje po nich toužebně svá ramena, otvírá jim své Srdce. Sklání se k nim, aby jim dal ono políbení pokoje, které dává na dlouho zapomenouti na marnosti světa. Ježíš, všemohoucí a nejvyšší blažený, doprošuje se dětské lásky. Ale ti malí nevděčníci odvracejí se od něho lehkomyšlně a nechtějí ho znát!!

Mé drahé dítě, nechť tě nalezne láska Ježíšova na každý den tvého putování věrným! Setrváš-li až do konce ve zbožném a častém sv. přijímání, slibuji ti jménem božím, že tvůj život bude dobrý, čistý, klidný a krásný, i v trpkých zkouškách, v slzách a v soužení. Slibuji ti šťastný život a šťastnou smrt, soud mírný a milostivý, a na věčnosti korunu slávy nevodnoucí.

12. SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ NEMOCNÝCH DĚTÍ.

Onemocníš-li, drahé dítě, těžce neb bolestně, popros své dobré matky nebo ošetrovatelky, aby o tom zpravila bez prodlení tvého zpovědníka. Hleď též obezřetně a v klidu uspořádati své malé záležitosti. Připravený a správně vidovaný cestovní pas nezavazuje ještě nikoho k odjezdu.

Pros snažně, abys mohl přijmouti Tělo Páně. Dobrotivý Ježíš miluje všechny nemocné, zvláště však nemocné děti. Zavítá-li včas do tvého pokojíčka, přinese ti požehnání a snad i uzdravení úplné. Nejednou jsem viděl, kterak svaté přijímání uzdravilo nebezpečně nemocné děti nebo jim aspoň značně ulevilo. V každém případě sestoupí s Pánem Ježíšem do tvého srdce nebeský pokoj a mír.

Prodlouží-li se nemoc, pros svého duchovního otce, aby tě nenechával dlouho

bez drahocenné posily božských svátostí. Nikdy nepotřebujeme Pána Boha tolik, jako když jsme připoutáni na lůžko. Proto sv. Církev žádá od kněží důtklivě, aby často přinášeli nemocným svatou Eucharistií.

Nemysli nikdy, že taková prosba je obtěžováním a nešetrností. Nic není tak milé srdci kněžskému jako tento svatý posvěcující a potěšující úřad. A zvláště běží-li o nemocné dítě, bývá kněžská duše přímo jata něžným soucitem a opravdu otcovským milosrdenstvím.

Viděl jsem umírat již mnoho nemocných dítek. Ach, jak svaté, jak drahocenné byly v očích božích jejich poslední chvíle, jestliže svou nemoc posvěcovaly častým sv. přijímáním. Avšak i pro ty, kteří unikli nebezpečí, byla taková nemoc převelikou milostí, a při svém uzdravení byly mnohem hodnější nežli bývali před tím.

Dítě, jež dospělo rozumu, může a má

vykonati první svaté přijímání, octlo-li se najednou tváří v tvář smrti. Křesťan má v tomto věku již vědět, kdo jest Ježíš Kristus, a co jest nejsv. Svátost oltářní, aby byl schopen v čas nebezpečí přijmouti Tělo Páně. Nemusí znát celý katechismus, stačí, jak ustanovuje Církev, „umí-li rozeznati Eucharistii od obyčejného pokrmu.“ Znal jsem v Paříži sedmiletého chlapečka, který umíral na tyfus. Lékař prohlásil, že není nejmenší naděje na uzdravení. A hle, nemocný hošík se uzdravil náhle po prvním sv. přijímání, které přijal po posledním pomazání jako posilu na cestu do věčnosti. Za dva dni potom hrál si již zase doma se svým bratříčkem.

Ó svatá a přemilá Panno Maria, učiň, aby všechny dívky, jež budou čísti tyto skromné řádky, po celý svůj život milovaly tvého božského syna Ježíše, našeho Spasitele. Dej jim lásku ke sv. přijímání a učiň, aby důstojně, vroucně a často přijímaly Ježíše, Boha v Eucharistii, poklad křesťanů, krále andělů, přesvatý chléb věčného života!

Bude to pro ně tajemstvím lásky, spásy a štěstí.

OBSAH.

	Strana
1. Ježíš v Eucharistii	5
2. Sv. přijímání	10
3. Příprava na sv. přijímání . .	12
4. Příprava blízká	14
5. Přijímání a díkyčinění	20
6. Účinky sv. přijímání	32
7. Horlivé přijímání	34
8. Vlažné přijímání	36
9. Přijímání nehodné	39
10. Časté přijímání	42
11. Vytrvalost po prvním sv. přijímání	52
12. Sv. přijímání nemocných dětí	55